

Brixtofte, og hr. Jensby, og fru Sonja Albrink sad der også. Vi lavede et klart forlig.

Jeg må sige – den ros skal skatteministeren have – at det er første gang, jeg ser, at han forsøger at bryde et forlig, og jeg vil gerne sige: Det er fuldstændig og totalt uacceptabelt. Jeg forstår ikke, at skatteministeren, som normalt opfører sig pænt i forhold til, hvad vi plejer i Folketinget, kan finde på det her. Jeg forventer, at skatteministeren går op og siger: Det var en fejl. Jeg erkender, at jeg har dummet mig.

Det kan ske for den bedste, og så kan det også ske for skatteministeren, og derfor må vi have det pillet ud. For det er et forlig, vi har sammen, og når vi indgår forlig, så holder vi dem.

Aage Frandsen (SF):

I skattelovgivningen er der nogle principper, som selvfølgelig ikke er klare og entydige på den måde, at der altid gives svar på, hvordan man skal tackle et problem. Men der er et princip, der siger, at en indkomst er en indkomst og en indkomst skal beskattes. Et andet princip er, at det, som man skal bruge af omkostninger for at få en indkomst, kan man så trække fra. Det er altså for at få indkomsten. Og et tredje er, at noget, som i virkeligheden ikke er en indkomst, f.eks. at man får en kørselsgodtgørelse og den slags ting for at få en uddannelse eller lignende, ikke skal komme skattevæsenet ved.

Det er sådan nogle principper, hvor man i mange tilfælde kan sige: Jamen derfor skal vi selvfølgelig beskatte, og derfor skal vi ikke beskatte. Og når jeg ser på de her dele af det her lovforslag, så ser jeg dem netop ud fra nogle bestemte principper.

Når det gælder fratrædelsesgodtgørelser og jubilæumsgratualer, så er det jo indkomster, som man hidtil ikke har skullet betale skat af, men det er jo indkomster. Og det, der er problemet i den forbindelse, er jo, at nogle i stigende omfang har benyttet sig af at udbetale indtægter på denne her måde og dermed har villet undgå skattevæsenet. Det betyder ikke, at der ingen problemer er i den her forbindelse. Det vender jeg tilbage til.

Når det drejer sig om arbejdsgiverbetalte ydelser i forbindelse med uddannelse, er det jo udgifter, som vedkommende har haft, og dem får man dækket, og man har sådan set ikke haft nogen indtægt i den forbindelse. Derfor betragter vi den del af det som en ren retfærdighedshandling. Det er noget, som vi tidligere, i for-

bindelse med spørgsmål til tidligere skatteministre, også har taget frem: at sådan som det har været hidtil, er det ikke rimeligt, og forekommer det ikke rimeligt.

Den tredje del af det er så vedrørende rejsegodtgørelsesregler, som jo er nogle ændringer, som har baggrund i nogle andre ændringer, der blev foretaget tidligere, hvor der var nogle problemer i forbindelse med nogle chaufførers rejsegodtgørelser, som så blev tilgodeset.

Dér er det jo en kendt sag, og det har allerede været nævnt her, at der i de sidste par år – halvandet år i hvert tilfælde – har været forskellige mennesker inden for rejsebranchen, som har fremført et synspunkt om, at det var urimeligt, som det var, og at da man lavede reglerne for chaufførerne, så man bort fra, at der også var nogle rejsemontører og andre, som havde nogle lignende problemer, som så ikke blev tilgodeset i den forbindelse.

Og vi har jo været med til at lave de regler, der var dengang, og det siger så sig selv, at så begynder vi ikke med at sige, at nu skal reglerne laves om, medmindre vi kan aftale det med de partier, som var med dengang. Det er netop det, man kan kalde en forligsaftale, og så går man ikke ud og melder, at nu støtter man et helt tredje forslag, når der kommer sådan et forslag.

Men det er et synspunkt, som vi har haft og har diskuteret med regeringen, at det nok var noget, som det var fornuftigt og rigtigt at gøre noget ved. Derfor ser vi det, som er landet her fra regeringens side, som ganske fornuftigt.

Så vender jeg tilbage til det der med fratrædelsesgodtgørelser, hvor vores udgangspunkt er, at det, der ligger som princip, er rigtigt. Så må vi kigge på, om der er nogle, som kommer i klemme ved det her, som vi ikke ønsker skal være i klemme ved det her. For det, der er et problem i øjeblikket, er jo, at når vi har det system, vi har, så er det jo staten, der bidrager til, at arbejdsgiverne slipper lidt billigere, for det er jo arbejdsgiverne, der skal betale en godtgørelse – en erstatning – i den her forbindelse, og dér slipper man så billigere, hvis man ved, at det er skattefrit.

Omvendt må vi jo sige, at når systemet er sådan i øjeblikket, kan det være, at der er nogle overenskomster, som er indgået, og hvis man så ændrer skattesystemet i den forbindelse, giver det et problem for nogle bestemte grupper.

Det, der ikke skal være tvivl om, er, at nogle af de meget store udbetalinger, som vi ser, selv-